

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ มีการแข่งขันสูง เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างรวดเร็ว และตลอดเวลาทั้งในสถานการณ์ของโลกและในประเทศไทย คุณภาพการศึกษาของไทย มีมาตรฐานค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับคุณภาพมาตรฐานการศึกษาของอีกหลายประเทศในระดับเดียวกัน เช่นในอาเซียน เยาวชนไทยยังไม่ได้ได้รับการพัฒนาเต็มศักยภาพ ทักษะความสามารถทางวิชาการและวิชาชีพ โดยเฉพาะวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษและคอมพิวเตอร์ ยังไม่ได้มาตรฐาน ขาดการปลูกฝังคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เช่น การใฝ่เรียน การคิด วิเคราะห์ การสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ๆ การใช้เหตุผลแก้ปัญหา และความรับผิดชอบ เป็นต้น วิธีการสอนของครูยังใช้วิธีการบอกความรู้โดยยัดยัดวิชาเป็นตัวตั้ง ไม่ยึดผู้เรียนเป็นตัวตั้ง ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเผชิญและแก้ปัญหาในชีวิตจริงได้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมนตรี, 2542)

การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่านักเรียนทุกคนมีความสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ มาตรา 24 ว่าด้วยการจัดกระบวนการศึกษา เน้นให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ ดังนี้ 1) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล 2) ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้ มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา 3) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง 4) จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุล รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา 5) ส่งเสริมสนับสนุน ให้ครูสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวกเพื่อให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ ครูและนักเรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อ และแหล่ง วิชาการต่างๆ และ 6) การจัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่ที่มีการประสานความ

ร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชน เพื่อร่วมกันพัฒนานักเรียนตามศักยภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545)

ความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นหลัก เน้นให้ผู้เรียนใช้กระบวนการค้นหาความรู้ใหม่ด้วยตนเองที่เรียกกันว่า การจัดการเรียนการสอนแบบ child-centered (พิมพันธ์ เดชะคุปต์, 2544) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ โดยพยายามจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้สร้างความรู้ ได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล สื่อ และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ โดยใช้กระบวนการต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ และนักเรียนมีโอกาสนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่นได้ ครูจะมีวิธีการหรือเทคนิคที่จะทำให้เกิดเหตุการณ์นั้นๆ ได้อย่างไร ผู้วิจัยได้รับข้อมูล จากครูทั่วไปที่มีความเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เข้าใจว่า การให้นักเรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเอง คือ การปล่อยให้ นักเรียนเรียนรู้กันเอง โดยที่ครูไม่ต้องมีบทบาทอะไร หรือใช้วิธีส่งให้นักเรียนไปที่ห้องสมุด อ่านหนังสือกันเองแล้วเขียนรายงานมาส่งครู ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แม้ว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นที่ตัวนักเรียน เป็นลักษณะที่ถูกต้องของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แต่การที่นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ขึ้นมาได้เองนั้นเป็นเรื่องยาก ครูจึงต้องมีหน้าที่เตรียมจัดสถานการณ์และ กิจกรรมต่าง ๆ นำทางไปสู่การเรียนรู้ โดยไม่ใช้วิธีบอกความรู้โดยตรง หรือถ้าจะจัดสถานการณ์ให้นักเรียนได้ค้นพบความรู้โดยใช้ห้องสมุดเป็นแหล่งข้อมูล ครูจะต้องสำรวจให้รู้ก่อนว่า ภายในห้องสมุดมีข้อมูลอะไรอยู่บ้าง อยู่ที่ใด จะค้นหาอย่างไร แล้วจึงวางแผนสั่งการ ผู้เรียนต้องรู้เป้าหมายของการค้นหาจากคำสั่งที่ครูให้ รวมถึงการแนะแนวทางที่จะทำงานให้สำเร็จ และในขณะที่ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ ครูควรสังเกตการณ์อยู่ด้วย เพื่ออำนวยความสะดวก หรือเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการ หรือปัญหาการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรายบุคคล เพื่อนำข้อมูลนั้นมาปรับปรุง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในครั้งต่อไป จึงกล่าวถึงเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 3 ประเด็น คือ 1) เทคนิคการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตัวเอง 2) เทคนิคการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกับคนอื่น และ 3) เทคนิคการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต้องมีการพัฒนาและกระตุ้นสติปัญญาให้มีความสามารถในการใช้เหตุผล รู้จักคิดวิเคราะห์ และใช้ศักยภาพของตนได้อย่างเต็มที่ สามารถปรับตนให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ทั้งที่เป็นมนุษย์ ธรรมชาติ และความเจริญทางเทคโนโลยี รู้เข้าใจและเห็นสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริงรู้เท่าทัน (ประยูรค์ ปยุตโต, 2530)

ที่มาและความสำคัญของปัญหาของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้กล่าวมาจึงเล็งเห็นความจำเป็นที่จะต้องหาแนวทางหรือกลวิธีที่จะเพิ่มทักษะความสามารถ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษางานวิจัยด้านทักษะความสามารถ พบว่าในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาได้มีการพัฒนาแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยนำแนวทางการสอนที่เรียกว่า อภิปัญญา (Metacognition)

อภิปัญญา (Metacognition) มีการบัญญัติศัพท์ภาษาไทยอย่างเป็นทางการ โดย คณะกรรมการบัญญัติศัพท์ของราชบัณฑิตยสถาน (2550) ใช้คำว่า อภิปัญญา หมายถึง การตระหนักรู้ ความคิดหรือรู้เกี่ยวกับกิจกรรมทางปัญญาของตน Flavell (1979) กล่าวว่า อภิปัญญา (Metacognition) หมายถึง การที่บุคคลรู้ถึงกระบวนการคิดของตนเอง รวมทั้งสิ่งที่ได้จากกระบวนการคิดของตนเอง อาจเป็นความรู้หรือเป็นการคิดที่มีเป้าหมาย มีทิศทาง หรือที่เรียกว่าเป็นการรับรู้ เกี่ยวกับการรับรู้ (Metacognition: Cognition about Cognition) Miller (1991) กล่าวว่า การสอนโดยใช้อภิปัญญา ประกอบด้วย 1) การวางแผนการเรียนรู้ (Planning) ผู้เรียนจะมีการกำหนดขั้นตอนการเรียนรู้เพื่อที่จะตัดสินใจว่าผู้เรียนต้องการที่จะเรียนรู้สิ่งใดและจะเรียนด้วยวิธีใดจึงจะทำให้การเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพ กิจกรรมและวิธีการที่ผู้เรียนสามารถนำมาใช้ได้แก่การกระตุ้นความรู้เดิมการคาดคะเนหรือทำนายเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน นอกจากนี้การตั้งวัตถุประสงค์และการตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่เรียนเป็นสิ่งจำเป็นที่สามารถใช้วัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนด้วย 2) การตรวจสอบ (Monitoring) เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนสามารถทราบได้ว่าตนเองมีข้อผิดพลาดและสามารถเรียนรู้ได้จากข้อผิดพลาดของตน ซึ่งแสดงว่าผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้อันเป็นหนทางนำไปสู่ความสำเร็จ และวิธีการที่ผู้เรียนสามารถนำมาปฏิบัติได้แก่ การตั้งจุดประสงค์เพื่อให้ทราบถึงแนวทางในการเรียน การคิดตั้งคำถามกับตัวเองในขณะที่เรียน การทำให้อรรถกถาแน่นง่ายขึ้น การเขียนสรุปและการเขียนแผนภูมิเชื่อมโยงความรู้เดิมกับสิ่งที่เรียนการทดสอบสมมุติฐานที่ตั้งขึ้นในขณะที่เรียน 3) การประเมินผล (Evaluating) ผู้เรียนให้ความสนใจกับผลของความพยายามในการเรียน การประเมินผลการเรียนอย่างถ่องแท้จะเป็นวัตถุประสงค์ของผู้เรียนในการตัดสินใจใช้วิธีการเรียนรู้ นั้น เป็นการตรวจสอบความเข้าใจหลังการทำกิจกรรมการเรียนรู้หรือเป็นการประเมินผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น โดยการใช้กิจกรรมสรุปบทเรียนทั้งหมด การประเมินผลการคาดคะเน การตรวจสอบวัตถุประสงค์ของการเรียนที่ตั้งไว้และการตอบคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนซึ่งวิธีการดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนทราบความก้าวหน้าของตนและสามารถประเมินผลตนเองได้ ทิศนา แคมมณี และคณะ (2544) ให้ความหมายว่า “การรู้ตัวถึงความคิดของตนเองในการกระทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือการประเมินการคิดของตนเอง และใช้ความรู้นั้นในการควบคุมหรือปรับการกระทำของตนเอง การคิดในลักษณะนี้ มีผู้เรียกว่า “การคิดอย่างมียุทธศาสตร์” หรือ Strategic thinking ซึ่งครอบคลุมการวางแผน การควบคุมกำกับกับการกระทำของตนเอง

การตรวจสอบความก้าวหน้า และการประเมินผลและ พิมพันธ์ เคชะคุปต์ (2544) ให้ความหมายว่า “การควบคุมและประเมินการคิดของตนเอง ความสามารถของบุคคลที่ได้รับการพัฒนา เพื่อควบคุม กำกับกระบวนการทางปัญญาหรือกระบวนการคิด มีความตระหนักในงานและสามารถใช้กลวิธีทำงานจนสำเร็จอย่างสมบูรณ์”

อภิปัญญามีส่วนช่วยในการเรียนรู้ เพราะผู้เรียนที่ตระหนักในความรู้ภูมิปัญญาจะสามารถวางแผนการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งตรวจสอบการเรียนรู้ของตนว่าเป็นไปตามจุดประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ นอกจากนี้ผู้เรียนยังประเมินความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง และสามารถวางแผนที่จะทบทวนการเรียนเพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ สอดคล้องกับ Orem (1985) กล่าวว่า การใช้ภูมิปัญญาเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้แต่ละคนควบคุม กำกับกระบวนการทางปัญญาของตนได้ ความรู้ในภูมิปัญญา มีการพัฒนาตั้งแต่แรกเกิดโดยพัฒนาอย่างช้าๆ จนถึงวัยรุ่น และผู้ใหญ่มีแนวโน้มจะมีความรู้ทางปัญญาของตนเองมากกว่าวัยเด็ก ผลการวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภูมิปัญญา Miller (1991) กล่าวว่า สิ่งที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจเกี่ยวกับยุทธวิธีการเรียนของผู้เรียน การสอนเรื่องภูมิปัญญา มีวัตถุประสงค์สำคัญที่จะสอนผู้เรียนเป็นผู้ที่มีเป้าหมาย มีประสิทธิภาพ มีอิสรภาพและมีความสามารถประเมินตนเอง ผู้เรียนที่ไม่เก่งสามารถที่จะพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ได้ดี จำได้ถาวรและมีการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ถ้าผู้เรียนเหล่านี้ได้รับการสอนโดยการใช้ภูมิปัญญา (Metacognition) เป็นสิ่งที่เกี่ยวกับผู้เรียนที่ใช้เพื่อควบคุม การวางแผน การกำกับควบคุม และการประเมินผลการเรียนรู้

การช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ อาจทำได้ด้วยการเสริมสร้างการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง (Self-Regulation Learning) Woolfolk (1995, p.366) กล่าวว่ากระบวนการที่นักเรียนปฏิบัติและรักษาไว้ ทั้งด้านพฤติกรรมและความรู้ความเข้าใจอย่างเป็นระบบด้วยตนเอง เพื่อมุ่งไปสู่การบรรลุเป้าหมายในการเรียนและ Schunk (1991, p.265) เป็นความสามารถในการดำเนินชีวิต เพื่อมุ่งไปสู่ความมุ่งหมายของแต่ละคนด้วยตัวของตัวเอง ผู้เรียนที่เรียนรู้การกำกับตนเองจะมีแนวโน้มที่จะทำได้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Peterson (1996) พบว่าการเรียนรู้ด้วยการกำกับตนเองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นั่นคือผู้เรียนที่มีการเรียนรู้การกำกับตนเองสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย แต่ยังคงคำนึงถึงโอกาสที่จะเรียนรู้ด้วย และยังมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำด้วยตนเองมีแบบแผนการสังเกตตนเอง การประเมินตนเอง และการปรับปรุงตนเอง ซึ่ง Zimmerman and Martinez-Pons (1986) กล่าวว่าการศึกษาที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองจากการกำกับตนเอง ไม่เพียงแต่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนเท่านั้น สิ่งสำคัญคือช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ไปตลอดชีวิต

สำหรับการจัดการเรียนการสอน ตัวผู้เรียนจึงเป็นแกนหลักที่จะทำให้การเรียนรู้ประสบความสำเร็จ วิธีการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง (Self - Regulated Learning) จึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด (Winne, 1997, p. 397) เพราะเมื่อผู้เรียนมีการกำกับตนเอง ผู้เรียนจะมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง มีการควบคุมพฤติกรรมในการเรียน สามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง รู้ว่าจะใช้กลยุทธ์แบบใดในการเรียน มีการจูงใจตนเอง และกระทำพฤติกรรมให้บรรลุเป้าหมาย ซึ่งการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองนี้มีแนวคิดพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาทางสังคม (Social Cognitive Theory) ในช่วงสิบกว่าปีที่ผ่านมาได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองอย่างกว้างขวาง นักการศึกษาต่างให้การยอมรับว่า การกำกับตนเองมีผลต่อผู้เรียนมากที่สุด เพราะการกำกับตนเองเป็นรูปแบบของความพยายามที่จะทำงานในหน้าที่โดยใช้ทักษะที่มีอย่างเหมาะสม (Butler and Winne, 1995, p. 245) Boekaerts (1997, p.161) กล่าวว่า การเรียนรู้โดยการกำกับตนเองเป็นทักษะที่มีความสำคัญทั้งทางการเรียนในโรงเรียน รวมไปถึงการศึกษาเพื่อพัฒนาตนเองหลังสำเร็จการศึกษาแล้ว โดยทั่วไปผู้เรียนที่มีการกำกับตนเองมีลักษณะกระตือรือร้น รู้จักจัดการสิ่งต่างๆ โดยใช้กลยุทธ์ทางปัญญาและการรู้คิด และทำได้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอนหลายวิชาในระดับอาชีวศึกษา พบว่านักเรียนบางกลุ่มยังไม่สามารถควบคุมตนเองในการเรียนและการทำงานเดี่ยว การทำงานไม่ค่อยมีประสิทธิภาพ และบางครั้ง บางกรณีไม่มีงานส่ง ไม่ตรงต่อเวลา ทำให้การศึกษาเล่าเรียนบางวิชาไม่ประสบความสำเร็จ ปัญหาต่อมาคือไม่อยากเรียน สำหรับนักเรียนที่เรียนดีแล้วจะพัฒนาเขาเหล่านั้นให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นได้โดยตั้งเป้าหมายที่ท้าทาย นักเรียนจะกำกับตนเองให้นำตนเองไปสู่ความสำเร็จในที่สุด

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการใช้ข้อปฏิบัติพัฒนาความสามารถในการกำกับตัวเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพื่อนำมาใช้พัฒนา ความรู้ ความสามารถในการวางแผน การกำกับควบคุมตนเอง ตลอดจนความสามารถในการประเมินการคิดของตนเอง และเพื่อนำผลการวิจัยเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการกำกับตนเอง ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 โดยใช้ข้อปฏิบัติ
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อความสามารถในการกำกับตนเอง โดยใช้ข้อปฏิบัติ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการกำกับตนเองภายหลังจากการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาแล้ว ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70
2. ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ที่มีต่อความสามารถในการกำกับตนเอง โดยใช้ปัญหา อยู่ในระดับมาก

1.4 ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้วิจัย คือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ ที่เรียนรายวิชาโปรแกรมกราฟิก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 4 ห้องเรียน จำนวน 160 คน วิทยาลัยเทคโนโลยีรัตนโกสินทร์ เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนที่เรียนทางด้านโปรแกรมกราฟิกที่เป็นรายวิชาบังคับเลือกของ สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน ได้มาโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การเรียนรู้โดยใช้ปัญหา

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการกำกับตนเอง และความพึงพอใจ

4. ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้วิจัยครั้งนี้คัดเลือกมาจากหนังสือเกี่ยวกับการสร้างภาพกราฟิกที่สอดคล้องกับจุดประสงค์รายวิชาโปรแกรมกราฟิก แล้วนำมาสร้างเป็นแผนการสอนโดยพิจารณาให้เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนโดยใช้ปัญหา ซึ่งชื่อเรื่องที่ใช้สอนนั้น ได้แก่

4.1 หน่วยที่ 1 เรื่องการสร้างภาพกราฟิกแบบ Raster

4.2 หน่วยที่ 2 เรื่องการสร้างภาพกราฟิกแบบ Vector

5. ระยะเวลาในการวิจัย

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนเข้าใจกระบวนการสร้างความรู้ ความสามารถในการวางแผน กำกับควบคุมและตรวจสอบความคิด ตลอดจนความสามารถในการประเมินการคิดของตนเอง ที่เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

2. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในรายวิชาอื่นๆระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้อภิปัญญาเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

อภิปัญญา หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง รู้ว่าอะไรที่เหมาะสมกับตนเอง และสามารถเลือกกลวิธีในการวางแผน กำกับควบคุม และประเมินผลของตนเองได้ เพื่อให้การเรียนรู้หรือการปฏิบัติงานต่างๆ บรรลุตามวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งมี 2 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความรู้ 2) การกำกับตนเอง

ความสามารถในการกำกับตนเอง หมายถึง เป็นความสามารถของผู้เรียนในการกำกับตนเองให้เรียนรู้หรือปฏิบัติงานได้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งประกอบด้วยกัน 3 ด้าน คือ 1) การวางแผน 2) การกำกับควบคุม และ 3) การประเมินผล

ความสามารถการสร้างภาพกราฟิก หมายถึง ผลงานที่นักเรียนสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง โดยใช้กลวิธีในการวางแผน กำกับควบคุม และประเมินผล โดยการทดสอบความรู้และประเมินกระบวนการทำงานของการสร้างภาพกราฟิก มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไปจึงถือว่าผ่านเกณฑ์

นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ที่เรียนรายวิชาโปรแกรมกราฟิก วิทยาลัยเทคโนโลยีรัตนโกสินทร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบส่วนบุคคล ที่มีต่อความสามารถในการกำกับตนเอง โดยใช้อภิปัญญาของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2